

Kävelimme tuntikausia ympäri kaupunkia. Hän yritti kertoa itsestään, elämäntilanteestaan ja syistä, jotka ovat johtaneet siihen. Rehellisyyden nimessä on sanottava, etten ymmärtänyt kaikkea. En saanut kiinni keskeneräisistä ajatuksista, joista hän puhui. Enkä halunnut keskeyttää, koska hän puhui oma-aloitteisesti. Hän todella yritti avata mielenmaisemaansa minulle. Kesken kävelemisen hän pysäytti minut, otti kiinni hartioista ja sanoi: "Mä todella rakastan sua. Halusin sanoa tämän jo eilen töissä, mutta sitten sä olitkin niin hiton ärsyttävä." Olin peloissani. Toisaalta tämän kuuleminen oli ihanaa, mutta toisaalta kauhistuttavaa. Hän ei pystynyt lupaamaan minulle yhtään mitään, hän vain kertoi rakastavansa minua.